

ЗОРАН ПЕНЕВСКИ

СЕЛЕНА СЕ БУДИ

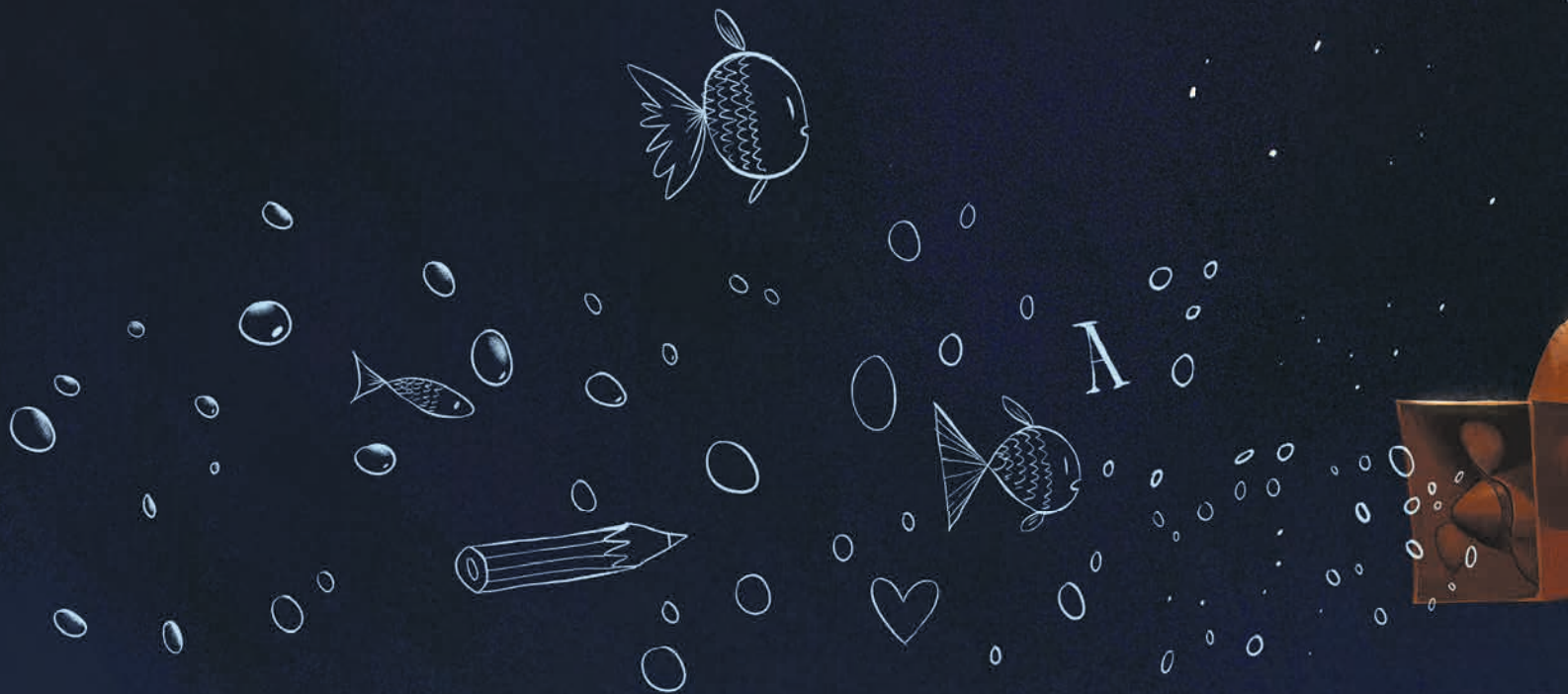
Илустровао
Александар Золотић

Пре буђења

Постоји сан пре свих снова
у ноћи пре сваке таме.
Тамо живе чудна слова,
приче се причају саме.

А песма пре сваке песме,
чаробна кô што је ова,
никога лагати не сме:
постоји сан пре свих снова.

Садржај

Пре буђења	4
Селена и време или како је Селена научила да је лепота оно што се враћа	7
Тачке које говоре или како је Селена открила да није ни мала ни велика	11
Све је у реду или како је Селена научила да је игра увек лепша од зависти	15
Селена се буди или како је Селена спознала да је цртеж нешто као талог света	18
Па то је ужас! или како је Селена научила да ствара	23
Селена се изгубила или како је Селена научила да су и пријатељи невидљиви	26
Море, море или како је Селена увидела да су чуда свуда око ње	29
Летеће поруке или како је Селена сазнала да је за откривање света потребан још неко	33

Селена и време

Селена је седела на чудним, металним гранчицама, придржавала се за њих водећи рачуна да не склизне и посматрала своју пријатељицу Сову. Све око њих било је мрачно, а у ваздуху се осећала напетост као да ће сваког тренутка доћи до злокобног догађаја.

– Совице, могу ли нешто да те питам? – у гласу девојчице могло се наслутити благо дрхтање.

– Можеш, али само пре него што дође *онај час*, као што сам ти већ рекла. Пожури зато.

– Добро – затресла је Селена својом плавкастом косом и осврнула се бојажљиво око себе. – Не знам како бих те...

– Хајде, брже мало.

– Овај, ево... Реци ми... реци ми да ли постоји време.

– О-хо-хо – благо се насмејала Сова. Њено хохотање је одјекивало међу месинганим стаблима.

– Наравно да постоји, па све ово око тебе је време.

Селена је окретала главу лево-десно, гледала горе-доле, али све што је могла да види била је тамна шума са гранама у облику цевчица и дрвећем са пљоснатим, назубљеним крошњама.

– Моја мама каже да време тече. Али ја не видим овде никакву воду! – поново се зачудила Селена.

– Не, девојчице моја драга, време није вода. Време је више као нешто што капље са грана. Ево, пробај да послушнеш и сама!

Селена се напрегла.

– Чујеш? – рекла је Сова тихо и радосно.

И заиста, Селена је зачула нешто што је добовало веома тихо и потмуло: кап, кап, кап...

– Могу ли још нешто да те питам, Совице?

– Можеш, али само пожури. Ускоро ће *онај час*.

– А у каквој су вези време и светлост? Мој тата каже да се дан и ноћ смењују због времена. Као да време може да буде час тамно, час сјајно.

– Па, рецимо овако: време се врти, врти и зато се све понавља. Све иде из почетка. Време тече стално у круг. А дан и ноћ постоје управо да би открила да се све мења: да може доћи до тога да неки тренуци буду страшни и мрачни, али и да знаш да ће проћи и све ће опет бити лепо као и пре. Разумеш?

– Да, то је најважније. Да све буде лепо! – Селена је била срећна јер је открила тајну времена. Време тече у круг као река која се непрестано враћа да спере све оно ружно што се догодило.

Међутим, нешто се десило.
У том тренутку – куцнуо је *онај час*.
Сова се осмехнула Селени и окренула се ка
мрачној страни шуме.
– Ја сад морам да идем – изговорила је то као
да очекује да се нешто грозно појави са те стране
света.

– Али ћеш се вратити, зар не? – Селена је забринуто широм отворила очи.

– Хоћу, не брини. Вратићу се.

Тада се зачула страшна шкрипа, некакви метални намотаји су се окренули и Совино седиште је почело да се помера по гвозденој шипци. Птица је дошла до двокрилних вратанца, која су се потом отворила. Светло је букнуло унутра, испунило простор око Селене, а Сова је излетела у спољашњу белину и дванаест пута отворила кљун – исто толико пута је чекић ударио у звоно.

„Време је као нека шума на навијање!“, помисли Селена, осврћући се и зурећи у зупчанике који су се окретали.

Сова се потом, клизећи по истој оној шипци, вратила у унутрашњост ЗИДНОГ САТА и све је опет било у реду.

Селена је седела на чудним, металним границима и гледала своју пријатељицу Сову. Била је срећна што се она вратила као што је и обећала.

Тачке које говоре

Селена је посматрала кроз прозор ковитлање веома ситних пахуљица. Неке су ишле горе-доле, неке су играле шуге, било је оних које су лебделе у пару и оних које су просто лутале по ваздуху, и само је део њих падао на земљу, иако су сви говорили да снег мора да додирне тле. „Ово је као нека друга стварност, некакав другачији свет у којем не важи само једно правило, већ они који живе у свету пахуља сами бирају по којем ће закону да се понашају“, помислила је девојчица. Дуго је гледала у плес ситних белих створења и замишљала како би она пловила по небу. Раширила би руке и дозволила ветру да јој милује образе. Тада је почело да се смрква и бели облаци су, у свом спором раздвајању, добијали оловносиве стомаке. Убрзо се на једном тамном делу плавог свода могао видети комад светлог круга.

Месец је мирно зурио у Селену, и она у њега.

Као да се стакло прозора које је стајало између њих начас претворило у огледало.

Девојчица је седела за својим столом и ћутке пратила како зграде постају све тамније.

Онда се нешто чуло. Некакво ситно добовање и брботање, као кад неко трчкара босим ногама по паркету или као кад трчање у школском дворишту слуша неко са двадесет четвртог спрата. Селена се напрегнула и учинило јој се да чује и гласове. Тачније, гласиће.

Осврнула се око себе и погледала доле, али ништа није могла да опази.

И даље је до ње допирало некакво немушто комешање.

Окрнула се и погледала ка столици. Била је запрепашћена оним што је могла да види. Танка црна линија пресецала је собу од кревета до зида на који је био наслоњен њен радни сто. Прецизније речено, била је повучена из празнине испод кревета ка лајснама на другом крају. Можда је чак и помало завијала ка ћошку собе.

Али те линије малочас није било!

Селена се сагнула и приметила да се нешто у тој линији помера. Линија је била жива!

Мрави! То су мрави. Читава колона мрва.

Селена је клекнула. Није хтела да пали светло да их не би уплашила, него је само у полутами посматрала кретање ситних створења.

Наједном, Селена се уплашила. То нису били мрави! То су били... некакви мали људи. Имали су руке и ноге и главу, и ситна црна копља. Ходали су или трчкарали у колони, повремено поскакивали и нешто добацивали једни другима. Неки би повремено, помало ратоборно подизали копља увис. Нечујна врева!

Девојчица је подигла руку да склони косу, али када су ситни људи опазили огромну сенку, потрчали су. Њена сенка је распршила линију као да ју је полила водом.

Селена је брзо испружила руку и ухватила једног од њих. Он је почео да се рукама одбија од брежуљака њеног длана, па је она скупила прсте да он не би пропао кроз њих.

– Не бој се, молим те, не плаши се – рекла му је шапатом. – Нећу ти ништа. Хоћу само да се упознамо. Ја сам Селена.

Мали црни човечуљак је застао, обрисао зној са чела и кружио погледом истежући врат да би боље обухватио њено лице. Затим је викнуо нешто из све снаге. Селена га је принела свом уву да би га чула. Он је устао, скупио дланове око уста и продрао се из све снаге.

– Ја сам Тмуробоц! – чула је девојчица као из даљине.

– А шта сте ви? – прошапутала је Селена. – Некакви људи-мрави?

– Не, ми смо Мали ноћни народ! – Тмуробоц је одахнуо јер је изгубио доста снаге, а затим поново почео да виче. – Тамо где постоји тама, тамо смо ми!

– Ви живите у мраку?

– Да, али тачније речено ми живимо Од мрака. Ми једемо таму. Ми смо тамоједи, мракождери или просто таманитељи. Ми таманимо таму!

– Како то? Никад нисам чула да се неко храни мраком. То су само сенке и ништа више.

Тмуробоц је одмахнуо главом која је била величине чиоде и покушао да јој објасни:

– Знаш и сама да је светлост нека врста материје, знаш да постоје честице светлости, зрна светлости. Је л' тако? Али тама није само место на којем нема тих делића светлости, оно што ви зовете сенкама. Постоји врста таме која се састоји од делића, од честица мрака. Од зрна мрака.

– А ноћ? Да ли живите и од ноћи?

– То не. Од ноћне таме, па и од оне тамне материје која испуњава свемир, живи Велики ноћни народ. Његови припадници су много већи и од вас људи. Па и од ваше планете, рекао бих.

– Заиста?

Селена је бацила поглед на колону, која се поново оформила и скретала под већим углом него раније, што даље од ње.

– А како то једете таму?

– Не знам како бих ти то објаснио... Прерађујемо је. Узимамо делиће и сабијамо је, заједно са честицама воде, у нешто што ви зовете тесто. Од таме испод кревета праве се лепе пите и хлебови, од мрака по ћошковима добијају се дивне крофне, од црне материје правимо ђевреке и переце...

– А ако вас осветлим лампом?

– Нећеш нас видети. На светлу смо невидљиви за људске очи.

– Куда сте то сада кренули?

– Чули смо да је у ваш подрум стигла одлична, густа тама. Од ње ћемо да правимо палачинке. Црне палачинке са тамним орасима. Ммм! Обожавамо их!

– Добро, схватила сам. Нећу више да вас задржавам. И ја волим палачинке.

Селена је потом полако спустила Тмуробоца и посматрала како се Мали ноћни народ креће по црним ивицама собе.

„Баш је добро што и ни у чему има нечега. Било би досадно да је празнина потпуно празна“, помислила је Селена.

Линија се полако повлачила и нестајала преко пода.

Спустило се вече и девојчица је погледала кроз прозор навише. Другом руком је махинално поsegнула ка стоној лампи, али је у последњем тренутку застала.

Селена је зурила у црnilо у којем је лешкарио Месец. Наједном, учинило јој се да се тамо, иза светлог круга, нешто померило. Као да је запазила да се нешто креће. Можда види некога. Можда припадника Великог ноћног народа – како хода изнад планета, далеко, далеко према звездама.

